

РЕШЕНИЕ

№ 1780

гр. В., 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 13 СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20233110204537 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № НП-4330000732 от 22.05.2023 г. на Началник I РУ към ОД на МВР -В., с което на М. С. М. с ЕГН ***** на основание чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) е наложена глоба в размер на 60 лв. за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

В жалбата се моли да се отмени НП, като незаконосъобразно. Аргументите са свързани с липсата на нарушение от субективна страна, доколкото страда от психично заболяване, както и липсата на финансови възможности за заплащане на наложената глоба.

Въззивникът М. С. М., редовно призован, не се явява. Явява се бащата на въззивника С.И. М. , който сочи, че синът му в момента се намира на принудително лечение в психиатрична болница.

Въззиваемата страна Началник на първо РПУ при ОД на МВР, редовно призован, не се явява, не изпраща представител в съдебно заседание. Постъпили са писмени бележки от юриск. Л. с които взема становище по жалбата, като счита НП за законосъобразно с материалния процесуален закон и моли да се потвърди.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от лицето, което е санкционирано, поради което се явява допустима, а разгледана по същество е основателна.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. С. М. страдал от психично заболяване, с окончателна диагноза „параноидна шизофрения“, като първата му хоспитализация е от месец декември 2007г. М. не работи и бил пенсионер по болест.

На 04.05.2023 г. около 22:56 ч. в гр. В. на ул. „Д.“, при извършване на полицейска проверка от М. на длъжност ст. Полицай, група „Общинска полиция“ пти ОД на МВР е установил, че проверяваното лице не може да представи документ за самоличност /лична карта/ или друг заместващ документ.

За установеното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, в който е описано, че жалбоподателят е нарушил чл. 6 от ЗБЛД. В акта нарушителят не е отразил възражения.

За извършеното нарушение било издадено и обжалваното НП, с което на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 60 лв. на основание чл. 80, т. 5 от ЗБЛД.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля Т.Н.К.– очевиден и актосъставител, както и от приложените към административнонаказателната преписка и делото писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствения материал, включително АУАН, и Решение № 640/27.04.2023г. на РС В., съгласно което е постановено принудително лечение по отношение на въззивника за срок от три месеца при стационарна форма, определено е лице което да дава информирано съгласие за лечението, тъй като лицето не може само да дава информирано съгласие.

Разпитан в съдебно заседание свидетелят М. потвърждава изложеното в АУАН. Споделя, че е извършвал няколко пъти проверка на лицето. Не си спомня да му е направило впечатление проверяваното лице да страна от някакво заболяване. Съдът кредитира неговите показания, доколкото същите

се явяват неопровергани от събрания по делото доказателствен материал.

От правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и е насочена срещу подлежащ на обжалване акт, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

За да предизвикат целените с издаването им правни последици, АУАН и НП, следва да съдържат отнапред определени в закона минимален обем информация. Данните, фактите и обстоятелствата, които безусловно следва да обхваща АУАН и НП, са посочени в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Тези от тях, посочени в 42, т. 3 и 4 и чл. 57, ал. 1 т. 5 и т. 6 ЗАНН, а именно - описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, съставляват мотивите – фактическите и правни основания, от които следва постановления от административнонаказващия орган резултат.

Постановлението е издадено от компетентен орган в кръга на неговата компетентност, в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и е съобразено с целта на закона. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН. В съдържанието му се съдържат задължителните реквизити и не се откриват пороци, водещи до накърняване на правото на защита на наказаното лице.

Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези. Затова не може да се приеме, че е засегнато правото на защита на нарушителя и последният е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му– за непредставяне на документ за самоличност при поискване от компетентните длъжностни лица.

След преценка на цялата доказателствена съвкупност съдът намира, че се установява авторството на деянието, но не и виновното му извършване, като неоснователно е ангажирана отговорността на жалбоподателя.

На базата на всички събрани и кредитирани по делото писмени и гласни доказателства, съдът е на становище, че правилно както съставителят на акта, така и наказващият орган, са квалифицирали поведението на жалбоподателя като нарушение на посочената разпоредба на чл. 6 от ЗБЛД. Посочената норма гласи, че гражданите са длъжни при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон, да удостоверят своята самоличност. От обективна страна жалбоподателят е осъществил всички съставомерни признаци на нарушението.

Безспорно се установява, че М. М. на посочената дата в гр. В. на ул. „Д.“ не представил документ за самоличност/лична карта/ или друг заместващ документ. Същевременно се установи на съдебното следствие, че жалбоподателят страда от психично заболяване „параноидна шизофрения“. Лицето е освидетелствано, като първата хоспитализация е била през месец декември 2007 г.

Макар да са налице доказателства за осъществен от обективна страна състав на нарушението, съдът приема, че липсва субективната страна на нарушението. От страна на санкционираното лице не е налице умисъл за извършване на вмененото му административно нарушение с оглед установеното психично заболяване. Предвид изложеното съдът приема, че вмененото на нарушителя административно нарушение не е доказано, че е осъществено от лицето от субективна страна с умисъл. Затова и наказателното постановление като неправилно и незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Описаното в НП нарушение е осъществено само няколко дни след постановяване на съдебното решение с което въззивника е настанен на принудително лечение съгласно чл.162 от ЗЗ в психиатрично заведение.

Съдът също така споделя възражението, че в конкретния случай АНО е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението, което е формално, се различава по степен на обществена опасност от обичайните за съответния вид. Касае се за лице с поставена медицинска диагноза, за която още в хода на адм.производство са били представени доказателства и това дава възможност да бъде формиран извод за малозначителност на извършеното, и за незначителна обществена опасност.

В ЗАНН не е предвиден законен критерий за маловажен случай на

административно нарушение, поради което следва да се изхожда от цялата съвкупност на смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства на конкретното деяние, стойността на вредата, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението, значимостта на конкретно увредените обществени отношения, като законодателят не е разграничил по никакъв начин формалните от резултатните нарушения при преценката на горните обстоятелства/ разграничение в тази насока липсва, както в ЗАНН, така и в НК/.

Съгласно чл.11 от ЗАНН въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелства изключващи отговорността се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Съдът намира, че всички тези обстоятелства са изяснени и дават основание да се приеме, че случаят е маловажен по смисъла на чл.93 т.9 от НК.

В конкретният случай е ангажирана личната виновна отговорност на жалбоподателя, без да са преценени и проверени твърденията за причините, които са довели до съответното нарушение. Липсват каквито и да било доказателства въззивника да е санкциониран за други нарушения на осигурителното законодателство, съдът намира, че дори и да е налице някакво противоправно поведение, то безспорно същото е инцидентна проява.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че конкретното нарушение и конкретният нарушител се различават значително по степен на обществена опасност от обичайните за съответния вид и нарушението, като в конкретния случай наложеното административно наказание би имало по-скоро негативно, отколкото поправително, възпитателно и възпиращо въздействие.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №4330000732 от 22.05.2023 г. на Началник I РУ към ОД на МВР В., с което на М. С. М. с ЕГН *****, на

основание чл. 80, т. 5 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) е наложена глоба в размер на 60 лв. за нарушение на чл. 6 от ЗБЛД.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд В. по реда на гл. XII от АПК на касационните основания, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – В.: _____